

عنوان مقاله:

نگاهی به شعر نو تغزلی و شاعران صاحب سبک آن

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب غنایی، دوره 13، شماره 25 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

فاطمه مدرسی - دانشگاه ارومیه

قاسم مهرآور گیگلو - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه محقق اردبیلی

خلاصه مقاله:

بر اثر تحولاتی که در در دنیای معاصر روی داد، نگاه شاعران به عشق تغییر یافت و در نتیجه در شعر نو تغزلی دگرگونی‌هایی به وجود آمد. به طوری که، عشق آن مضمون بزرگ، به دور از مفهوم نازل خود، و به دور از خواهش تن به عشق انسانی و از قلمروی فردی به پهنه-ی اجتماعی و از زمانه به زمان و تاریخ گسترش یافت. از این رو می‌بینیم که شعر نو تغزلی در آثار شاعران بزرگ و صاحب سبک معاصر شیوه‌های مختلفی پیدا کرد. در این پژوهش بر آنیم تا به شیوه‌ی تحلیلی و توصیفی این نکته را مورد بررسی و مذاقه قرار دهیم، تا ببینیم این تحولات در شعر نو تغزلی کدام یک از شاعران بنام معاصر تاثیر گذاشته و این دگرگونی‌ها در شعر آن‌ها به چه نحو بوده است. نتایج تحقیق حاکی از آن است که نیما یوشیج با تغییراتی که در صورت و معنای شعر فارسی ایجاد کرد، توانست سبک جدیدی را بیافریند. این شیوه‌ی جدید بیش از همه در آثار فریدون توللی جلوه گر شد. عاشقانه‌های شاملو به گونه مثلث شاعر، معشوق و اجتماع شکل پذیرفته و در سراسر تغزل‌های وی، تکاپویی پیوسته در یگانگی با معشوق، اجتماع و در نهایت همه‌ی انسان‌ها دیده می‌شود. عاشقانه‌های سهراب سپهری از لحاظ نظام نظری و معناشناسی و نظام زیبایی‌شناسی، مبتنی بر جهان‌نگری و ادراک عاطفی احساسی و زیباشناختی کاملاً متفاوت با پیشینه عاشقانه سرایی پارسی است.

کلمات کلیدی:

تغزل، عشق، شعر نو تغزلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/860986>

